

Lịch sử
Orange County, CA, USA.
Ngày 19/3/2016

Huế lại biểu tình, lại tự thiêu!!!

LỄ PHẬT ĐẢN RẼM THÁNG 4, NĂM 1971
ĐẠI ĐỨC THÍCH CHƠN THỂ TỰ THIÊU ĐỀ CÚNG DƯỜNG
“ĐẠO PHÁP LÂM NGUY” (Tiếp theo)...
(Trích “Biến Động Miền Trung” của tác giả LT)
Liên Thành

Khoảng gần 2 giờ trưa, dòng thác lũ cuộn cuộn trôi từ Chùa Từ Đàm xuống dốc Nam Giao, đến Tòa Đại Biểu, ngang qua Đại học Luật Khoa, một dòng người menh mông tràn ngập cả đường Lê Lợi, một số vẫn tiếp tục di chuyển về hướng đại học Văn khoa, cầu Tràng Tiền, nhưng một số khác vào khoảng trên năm ngàn người, dừng lại tại công viên trường Đồng Khánh.

Tôi đứng ngay công viên trường Đồng Khánh, dưới một tàn cây cổ thụ, nằm sát cạnh bờ sông Hương, để tiện quan sát chiếc đò của Thích Chơn Thể và đồng bọn, và cũng là vị trí tốt để kiểm soát địa điểm sắp xảy ra cuộc tự thiêu. Cùng đứng với tôi là ba nhân viên mang ba hệ thống truyền tin khác nhau:

-1 máy FM5 Liên lạc nội bộ (các đơn vị CSQG)

-1 máy PRC-25 liên lạc Đại tá Tỉnh Trưởng và Trung Tâm Hành Quân Tiểu Khu Thừa Thiên.

-1 máy GE liên lạc Văn Phòng Cố vấn CSĐB.

Qua hệ thống nội bộ, tôi nghe rõ toán theo dõi báo với Đại úy Trương Công Ân:

- Trình thám quyền, đò chúng tôi cách đò của mục tiêu khoảng hơn 100 mét, thấy rất rõ, mục tiêu bắt đầu rời bến, chúng tôi cần theo không? Ân trả lời:

- Không cần thiết, nhiệm vụ các anh chấm dứt.

Ân gọi tôi:

- Tango... Tango!

- Tôi nghe anh, nói đi.

- Mục tiêu đã rời bến Phú Văn Lâu, đang trực chỉ hướng công viên Đồng Khánh.

- Tôi thấy mục tiêu rõ, anh đứng ở đâu?

- Tôi đứng sau đài kỷ niệm trước trường Quốc Học.

- Nhắc lại, nếu bạo động xảy ra, cho lệnh các toán theo dõi bắt ngay con mụ nữ ma đầu Mai Siêu Phong Phạm Thị Xuân Quế và 6 tên kia đem về Trung tâm thẩm vấn.

- Tôi nhận rõ thẩm quyền, ông cẩn thận.

Chỉ năm phút trước đây, cả một rừng người từ phía trường Quốc Học xuống quá công viên Đồng Khánh ồn ào như ong vỡ tổ, như khu chợ trời, và bây giờ kim đồng hồ của tôi chỉ đúng 2 giờ 20 phút, chiếc đờ chở Thích Chơn Thể vừa cập bến, trong khoảnh khắc, tiếng ồn ào kia bỗng ngưng, cả một khối người đứng yên không lay động, thời gian như dừng lại, chung quanh tôi bắt đầu có tiếng niệm kinh Phật, lúc đầu nghe rất nhỏ nhưng rồi lớn dần... lớn dần...

Nhớ lại thuở học trò, những năm thi Tú tài bán phần, toàn phần, tôi và đám bạn học xóm Nam Giao, mỗi tối thường vào lầu chuông của chùa Từ Đàm học thi, nhiều đêm chúng tôi ngủ lại tại đó. Từ ba giờ sáng đã có tiếng chuông, mõ, tiếng tụng kinh của các vị sư, từ nơi chánh điện vọng lại, giọng kinh nghe thê lương, buồn bã và thoát tục lạ thường. Nhưng giờ này đây, cũng với lời kinh đó, nhưng nghe như tiếng rên xiết của loại ma quỷ nơi địa ngục đang sửa soạn lò lửa đỏ, để thiêu người ở cõi trần thế, ở công viên trường Đồng Khánh.

Phật nào độ cho hành động sát nhân này, Phật nào độ cho những tên cộng sản nằm vùng, dùng cái chết của người khác, để đạt được mưu đồ của bọn chúng. Và tôi tự hỏi trong gần cả bảy tám ngàn người đang đứng tại đây, chẳng lẽ đều bị bọn Việt cộng phỉnh gạt hết sao, sao họ cuồng tín đến độ tê liệt cả lý trí.

Từ 1963 đến ngày hôm nay, ngày rằm tháng 4/1971, Thích Trí Quang, Thích Đôn Hậu, Thích Thiện Siêu, và Bộ Chính Trị đảng cộng sản Việt Nam tại Hà Nội đã trắng trợn lợi dụng, phỉnh gạt dân Huế và nhất là Phật Giáo đồ miền Trung đã quá nhiều, sao mọi người vẫn còn chưa tỉnh cơn mê muội. Những ngày, những tháng, của năm 1966, Huế hỗn loạn, Huế xác xơ, Huế ngày đêm ngập tranh đấu, lên đường xuống đường, rồi đến Mậu Thân 1968, cũng đám này, đám sinh viên tranh đấu đệ tử của Trí Quang, Đôn Hậu, Thiện Siêu và tên đồ tể Hồ chí Minh, cùng bọn chó má trong Bộ Chính Trị cộng sản Việt Nam, đã tàn sát trên năm ngàn người Huế bằng mã tấu, bằng

vật cứng đập vào đầu, bằng trói tay xô xuống hồ sâu chôn sống, vậy mà giờ này đây: 2:20 chiều ngày rằm tháng 4/1971 gần bảy ngàn người dân Huế đang đứng nơi đây, công viên Đồng Khánh, vẫn còn chưa ngộ, sao còn làm lạc tiếp tay với bọn sát nhân này!?

Tôi muốn thét thật to:

- Thưa đồng bào, thưa bảy ngàn người Huế hiện có mặt tại nơi đây, hãy tỉnh dậy, đây là một âm mưu của bọn cộng sản đang định dùng cái chết của Đại Đức Thích Chơn Thế, để phát động một cuộc dấy loạn tại Huế, hãy tỉnh lại để cứu mạng sống của Đại đức Chơn Thế, nếu không sẽ quá muộn.

Thế nhưng tôi biết rằng, cho dù tôi có thét vỡ tung cả lồng ngực, thì cũng chẳng ai tin, vì tôi là Trưởng Ty CSQG Thừa Thiên-Huế, và cũng vì đã từ lâu, họ thường gọi tôi là tên phản đạo.

Một số người đã di chuyển xuống sát bờ sông, nơi Thích Chơn Thế được 2 tên quàng tay dúi lên bờ, cùng với ba tên đi theo sau, một tên còn ở lại trong khoang đò chưa lên bờ.

Thích Chơn Thế còn rất trẻ, khuôn mặt hiền lành, hấn mặc chiếc áo cà sa màu vàng, hai tên dúi, thân thể hấn mềm nhũn, tưởng hồ như không còn bước được, trông như là một xác chết biết đi, đôi mắt không mở to, mơ màng trong tình trạng gần như hôn mê, chẳng còn biết gì.

Giờ này hấn đâu còn biết đã bị bọn ma đầu, ác quỷ cộng sản Hà Nội đang lợi dụng hấn, đang lợi dụng chiếc áo cà sa hấn mặc trên người, và chốc lát nữa sẽ lợi dụng xác chết của hấn, cho ý đồ khuấy động tình hình chính trị tại Huế.

Có thể sáu, bảy ngàn người đứng trong công viên này không biết tại sao Thích Chơn Thế đang ở trong tình trạng nửa mê, nửa tỉnh như vậy?

Nhưng tôi, lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế biết rõ, biết chắc chắn, Thích Chơn Thế đã bị con nữ ma đầu Mai Siêu Phong Phạm Thị Xuân Quế, chích cho một liều thuốc mê, hoặc thuốc tê nào đó cực mạnh, và Thích Chơn Thế bây giờ đúng là một người đã chết, một thầy ma, nhưng còn thờ.

Hai tên dúi Thích Chơn Thế và ba tên đi phía sau ngang qua trước mặt tôi, vừa nhìn thấy tôi bọn chúng khựng lại, mắt bình tĩnh, dáng điệu sợ sệt hiện rõ trên nét mặt. Có lẽ nếu trong một trường hợp khác, trong hoàn cảnh khác, bọn chúng gặp tôi, chắc hẳn bọn chúng đã được đưa về trung tâm thẩm vấn, nhưng lần này tôi đang là một người hiền như “con gái nhà lành”, tôi đang đấu trí với cơ quan Thành ủy Việt cộng, vì thế tôi xem như không thấy bọn chúng, vô tư lự ngược nhìn trời xanh, mây trắng.

Bây giờ thì bọn chúng đã dìu Thích Chơn Thê đến ngay trung tâm của công viên trường Đồng Khánh, bọn chúng để Thích Chơn Thê ngồi bệt xuống đất, hai tay y buông thõng, hai tên kia vẫn đỡ y để y khỏi ngã.

Một trong ba tên đứng phía sau tiến đến cạnh Thích Chơn Thê bắt đầu lên tiếng:

- Thưa đồng bào, thưa các đạo hữu!

Ngày hôm nay, ngày rằm tháng tư, ngày Đức Phật đản sinh, Đại Đức Thích Chơn Thê tình nguyện tự thiêu để cúng dường cho đạo pháp lâm nguy, Phật giáo đang bị tập đoàn Nguyễn Văn Thiệu đàn áp thô bạo, và cũng để cầu nguyện Hòa bình cho quê hương, và vân vân, cuối cùng thì hấn hô to:

- Đả đảo tập đoàn độc tài Nguyễn Văn Thiệu.

- Đả Đảo!

Đó là tiếng đáp lại duy nhất của bốn tên đồng bọn.

Cả một bầu không khí tê lương tang tóc đang phủ xuống công viên trường Đồng Khánh. Tiếng khóc lớn Hòa lẫn với tiếng niệm kinh Phật bắt đầu vang dội cả khu công viên. Bồng Ân gọi tôi giọng khẩn cấp:

- Tango... tango.

- Tôi nghe.

- Tên cuối cùng vừa rời khỏi đò với một thùng xăng lớn, đang chạy lên công viên, ông rời khỏi khu vực ngay, nguy hiểm lắm, anh Sở và anh em hộ tống, ông đi ngay đi.

Anh Dương Văn Sở, trưởng cơ quan G-2 (hoạt vụ) đã đứng cạnh tôi từ hồi nào, nói nhỏ với tôi:

- Mình đi Đại úy, ông từ từ lùi dần về phía sau, chúng tôi sẽ bọc ông rời khỏi đây.

- Toàn khu vực mình bố trí bao nhiêu anh em?

- Bốn trăm. Chung quanh ông có khoảng hơn một trăm anh em.

- Được rồi, năm mươi phút nữa mình đi.

Bồng đám đông đang đứng về phía bờ sông nhón nháo, dẫn ra, tạo một khoảng trống nhỏ, tên xách thùng xăng xuất hiện.

Thần chết đã đến gần kề Thích Chơn Thế. Trong khoảnh khắc này, thời gian như dừng lại, mọi người đều trở mắt nhìn về phía tên cầm tù đang xông đang tiến về Thích Chơn Thế.

Có thể nói trong suốt chín năm trời đối đầu với hàng loạt khó khăn, hàng loạt biến động chính trị tại Huế, đây là lần tôi cảm thấy khó khăn nhất, bởi lẽ có sự tranh chấp mãnh liệt giữa nhiệm vụ, trách nhiệm, và lương tâm.

Giờ này đây, vẫn chưa muộn, tôi chỉ cần hô to: “Cứu người”, lập tức với lực lượng hơn một trăm nhân viên Cảnh sát Đặc biệt đang đứng cạnh tôi sẽ chặn, và bắt giữ ngay tên đang xách thùng xăng chạy về phía Thích Chơn Thế, và một nhóm khác tức thời sẽ làm một hàng rào cán bao bọc chung quanh Thích Chơn Thế, giải cứu và đưa ông ta ra khỏi hiện trường ngay.

Nhưng, nếu tôi làm như vậy là giải quyết sự việc theo lương tâm, nhưng là trúng kế của bọn sinh viên cơ sở nội thành Việt cộng và cơ quan Thành ủy Việt cộng Huế, vì bọn chúng đang bày, dùng chúng tôi, CSQG Thừa Thiên-Huế, chằm ngòi nỏ cho mưu đồ của bọn chúng, vì vậy, như phần trên tôi đã nói, tôi vẫn giữ quyết định coi nhiệm vụ và trách nhiệm trên hết, nên: “không cứu”.

2 giờ 50 chiều, sáu tên sát nhân đã đứng quanh Thích Chơn Thế, tên cầm thùng xăng mở nắp thùng và tưới xăng ngay trên đầu Thích Chơn Thế đang ngồi bệt dưới đất. Một dòng xăng chảy dài từ đầu xuống thân hình, đến chân, và lan rộng cả vùng Thích Chơn Thế đang ngồi. Sáu tên và một số người đứng chung quanh đó bắt đầu dãn ra xa, một tên trong bọn chúng châm lửa, liệng ngay vào thân hình Thích Chơn Thế. Chỉ có tiếng phụt nhẹ, cả một khối lửa vụt lên cao, người ông ta là một khối lửa khổng lồ, chỉ khoảng vài giây đồng hồ, thân hình ông ta ngã ngào xuống đất ở tư thế nằm nghiêng, đầu đón vùng vẫy, la hét và rồi im lặng....

Lửa vẫn tiếp tục cháy, thịt da của ông ta vẫn tiếp tục cháy, bây giờ thì toàn thân ông ta chẳng còn mảnh vải nào, thân thể đã cháy đen, thịt da nứt ra và những dòng máu đỏ tuôn ra từ nơi đó, trông thật ghê rợn.

Bây giờ tại hiện trường bắt đầu hỗn loạn, khu công viên Đồng Khánh vang dội tiếng la hét, tiếng khóc than, hòa lẫn với lời kinh tụng niệm và với khói lửa cùng mùi cháy của thịt người. Thật là một cảnh địa ngục có thật, địa ngục trần gian tại Huế.

Sau Mậu Thân 1968, đây là lần thứ hai, bọn Việt cộng thành ủy Huế, Chính Trị Bộ đảng cộng sản Việt Nam, đám sinh viên cơ sở nội thành Việt cộng Huế, và cũng là đám người của Đôn Hậu, Thiện Siêu, Hoàng Kim Loan, lại bày ra cảnh giết người man rợ này. Nhưng lần này có khác hơn, là bọn chúng dùng ngay thân xác của đồng chí cơ sở cách mạng, có được một năm tuổi đảng Nguyễn Văn Tề, tức Đại Đức Thích Chơn Thế, đem ra

nướng thịt người, cúng dường cho “đạo pháp lâm nguy”, cho ý đồ khuấy động tình hình chính trị tại Huế.

Những ai ngày hôm đó đã chứng kiến và đã hít thở mùi thịt người bị nướng cháy, chắc hẳn sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng bi thương và rùng rợn này. Họ cũng phải thấy rõ một điều, đã là người cộng sản, cho dù già như Hồ chí Minh, hay tuổi đời còn quá trẻ như sáu tên này, bọn chúng đều có một điểm rất giống nhau: Tâm địa độc ác và hành động man rợ còn hơn quỷ dữ, bọn chúng giết người không gớm tay, phương tiện nào cũng tốt, miễn sao đạt được mục đích.

Mậu Thân 1968, tên Hồ ra lệnh cho Bộ Chính Trị đảng cộng sản áp dụng biện pháp “Bạo lực Cách mạng” tàn sát 5327 dân chúng Huế, chỉ vì họ không theo cách mạng, không Tổng Nổi Dậy theo ý đồ của Hồ chí Minh, và nay, rằm tháng 4/1971, Thích Thiện Siêu, Trung tá cộng sản Hoàng Kim Loan và đám sinh viên cơ sở nội thành lại lợi dụng Phật giáo, dùng hình hài của Đại Đức Thích Chơn Thê, để phát động phong trào quần chúng đấu tranh chống chính quyền miền Nam.

Ngay khi lửa bắt đầu phụt cháy trên người Thích Chơn Thê, tôi liên lạc khẩn cấp với lực lượng ứng chiến:

- Tý, Nhạc, Phi, Tango gọi!

- Chúng tôi nghe Tango.

- Trên này đã có tự thiêu, các anh cho lực lượng lên xe, sẵn sàng đợi lệnh di chuyển. Tôi đang ở hiện trường sẽ di chuyển và đợi các anh tại cổng Tòa Hành Chánh tỉnh, nếu bọn chúng bạo động, đổ quân, dàn đội hình và đàn áp ngay.

- Nhận rõ, chúng tôi đợi lệnh ông.

Sáu tên sát nhân đã lúi vào đám đông. Tôi gọi Ân:

- Ân đây Tango!

- Tôi nghe

- Bám sát 6 mục tiêu, nhắc lại không bắt giữ bọn chúng ngoại trừ có bạo động. Mình sẽ tính sổ kỹ càng với bọn sát nhân này sau.

- Tôi hiểu, nhận rõ thẩm quyền.

Tôi cùng với trưởng G-2 anh Dương văn Sở, và với gần một trăm nhân viên Cảnh sát Đặc biệt, lúi dần trong đám đông, băng qua đường Lê Lợi, đến đứng tại cổng Tòa hành chánh

chờ đợi, để lại đằng sau một đám đông khoảng sáu bảy ngàn người, cùng với tiếng la hét, khóc than, và với thi hài cháy đen, nằm co quắp của Thích Chơn Thê, nơi công viên Đồng Khánh, chỉ cách cổng Tòa hành chánh tỉnh không quá 150 mét.

Lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế không có phản ứng, không hành động. Bọn chủ mưu và đám sát nhân chắc hẳn đã thất vọng quá lớn: Cảnh sát đã không châm ngòi nổ. Tôi còn nhớ rõ, đồng hồ tôi chỉ đúng 3 giờ 40 chiều, vì Đại tá Tỉnh trưởng đi thanh tra quận (?) từ sáng sớm, nên tôi dùng hệ Thống truyền tin C-25 trình ông ta:

- Trình Đại tá, như đã trình với Đại tá chiều hôm qua, hiện tại Thích Chơn Thê tự thiêu nơi công viên trường Đồng Khánh.

Qua hệ thống truyền tin tôi nhận rõ giọng nói của Đại tá có phần hốt hoảng và ngạc nhiên.

- Sao lại vậy, chính Thượng Tọa Thiện Siêu đã nói với tôi sẽ không có chuyện gì rắc rối xảy ra. Chú phải cứu Đại Đức Thích Chơn Thê và chở vào bệnh viện ngay. -- Tôi nói:

- Trình Đại tá “mần rãng” mà cứu được.

Giọng Đại tá phát lớn trong loa khuếch đại:

- Chú nói gì? “mần rãng” là cái gì? Tôi chẳng hiểu gì cả.

Thì ra tôi đã quên, tôi đã dùng giọng Huế đại nhà quê của tôi nói chuyện với một người Bắc kỳ. Có ông trời ngoài Bắc cũng chẳng hiểu nổi, huống gì ông Đại tá Lê Văn Thân người Bắc. Tôi sửa lại ngay:

- Hấn cháy đen như thằng Tây đen rồi làm sao mà cứu?

Chỉ nghe đến đó Đại tá cúp máy. Chắc là Đại tá giận lắm, nhưng tôi biết làm sao hơn. Tôi, anh Dương Văn Sở và một số CSDB vẫn đứng tại cổng Tòa hành chánh tỉnh nhìn sang khu công viên.

Thời gian trôi chậm, cũng đã về chiều, 4 giờ chiều... rồi 5 giờ chiều... đám đông dân chúng từ từ tan, và loãng dần trên đại lộ Lê Lợi. Có lẽ họ đã chờ đợi khá lâu mà vẫn không thấy Đại úy Liên Thành với lực lượng CSDC dàn quân giải tán biểu tình, không có phi tiễn, chẳng có hơi cay, nên đồng bào không vui, tuần tự giải tán. Riêng đám Việt cộng chờ đợi “Trường Ty Công an Ngụy ác ôn” Liên Thành, châm dùm ngòi nổ phát động phong trào cho bọn chúng, cũng chẳng thấy Liên Thành và lực lượng giải tán biểu tình ra tay, nên bọn chúng đành lui thủi theo quần chúng tan hàng, để lại nơi công viên trường Đồng Khánh vắng lặng, với một thầy người cháy đen, nằm co quắp không ai nhận lãnh.

Thích Thiện Siêu, Hoàng kim Loan, Cơ quan Thành ủy Việt cộng Huế, tên ma nữ Mai Siêu Phong Phạm thị Xuân Quế và đám học sinh, sinh viên giải phóng Thành phố Huế, lần này đã làm lần, đánh giá sai phản ứng của lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế, bọn chúng đã thua đậm, khi phải dùng một mạng sống cơ sở cách mạng quan trọng nằm vùng trong Phật giáo, Đại Đức Thích Chơn Thể để khuấy động phong trào.

Đáng lý bọn chúng phải thấy rõ khả năng và trình độ của một sĩ quan QLVNCH, và của những sĩ quan ưu tú của ngành CSQG, mãi mãi vẫn hơn xa bọn chúng, mà đừng giở trò chơi đại, chỉ để mang thất bại ê chề mà thôi.

Anh em chúng tôi lực lượng CSQG Thừa Thiên-Huế, đã tính toán, suy luận đúng, hành động đúng trong trường hợp này. Thế nhưng trong đời thường xảy ra những chuyện oái oăm, chúng tôi hóa giải được âm mưu của địch, nhưng lại gặp trở ngại, rắc rối với ông Tỉnh trưởng thượng cấp của mình. Khoảng 6 giờ chiều cùng ngày, Đại tá Lê Văn Thân đi thanh tra quận trở về, tôi gặp ông tại văn phòng Tòa hành chánh tỉnh, ông hỏi tôi câu đầu tiên:

- Tại sao chú không cứu Đại Đức? Chú muốn có chết chóc trong thành phố này hay sao? Tại sao không cứu ông ta, thật là vô nhân đạo.

Thật tình mà nói, sức chịu đựng nhiều lúc cũng ở một mức tối đa nào đó, tôi không còn chịu đựng được nữa nhưng tôi vẫn trả lời ông trong tinh thần kỷ luật của quân đội:

- Trình Đại tá, chiều hôm qua tôi đã có trình với Đại tá đầy đủ mọi tin tức liên hệ đến vụ này, nhưng không được Đại tá lưu ý. Nếu chiều này chúng tôi cứu Chơn Thể thì tình hình sẽ nổ lớn và trầm trọng hơn, vì bọn Việt cộng nằm vùng trong Phật giáo tạo dựng màn kịch này, với mục đích chính là dùng lực lượng CSQG châm ngòi nổ, để cho bọn chúng phát động phong trào quần chúng đấu tranh. -- Tôi nói tiếp:

- Vâng, Đại tá nói đúng, đúng là vô nhân đạo, là bất nhân, nhưng tôi và lực lượng CSQG thà mang tiếng là bất nhân, nhưng chúng tôi không thể bất trung, bất nghĩa với Tổ quốc và đồng bào Huế. Thích Chơn Thể là Việt cộng nằm vùng. Hắn là cơ sở của đảng cộng sản, của cơ quan Thành ủy Việt cộng Huế, hắn nằm trong tổ Tôn giáo vận, hắn có một năm tuổi đảng, hắn tự thiêu cho mưu đồ của bọn cộng sản thì tại sao phải cứu?

Đại tá Tỉnh trưởng ngắt lời tôi và nhẹ nhàng hơn:

- Thôi được, mọi chuyện đã lỡ rồi (???), vậy xác ông ta bây giờ ở đâu?

- Vẫn còn nằm tại công viên Đồng Khánh, vô thừa nhận. Giáo hội cũng không, và cũng chẳng có chùa nào nhận đem về chôn cất.

- Sao chú không cho nhân viên đem thi hài ông ta vào bệnh viện?

Tôi vẫn giữ quyết định ngay từ đầu đối với Thích Chơn Thế: “Thấy chết không cứu” và bây giờ “thấy xác không chôn”.

- Trình Đại tá, tôi đã cho lệnh Chỉ huy trưởng Cảnh sát Quận III, liên lạc với bệnh viện trung ương Huế, cho xe đến chở thi hài. Chúng tôi không chở thi hài ông ta được. Bọn chúng sẽ phao vu Cảnh Sát cướp xác của Đại Đức Thích Chơn Thế đem đi thủ tiêu.

Tôi rời khỏi văn phòng Đại tá Tỉnh trưởng khoảng 7 giờ chiều, có chút buồn phiền và chán nản. Vừa ngồi vào ghế xe tôi tự nói với mình:

- Chống cộng củ... khoai...

Trung sĩ Nguyễn Đình Ánh ngồi phía sau, phụ trách hệ thống truyền tin hỏi tôi:

- Ôn nói chi rứa?

Tôi dí ngón tay trên nón sắt hấn đang đội:

- Thì nói cái trốt (đầu) của ôn đó.

Cả đám đệ tử và tôi cùng cười, tiếng Huế thật nhà quê, nhưng ít nhất lúc này tiếng cười cũng vui đi một phần nỗi buồn trong lòng.

- Mình đi đâu ôn, Trung sĩ Thêm tài xế hỏi tôi?

Bây giờ thì quan ba không có tiền, mà lính lại càng không có, tôi trả lời Trung sĩ Thêm:

- Mình đi ăn chịu, về quán bún bò chị Sở (vợ của anh Dương Văn Sở trưởng G-2) ghi sổ, cuối tháng lãnh lương trả.

- Mỗi ông thần chỉ tối đa là 4 chai, xong về BCH lau chùi súng đạn, ngày mai đi sớm, 5 giờ sáng.

Ngày hôm sau, khi tôi cùng với Đại úy Trần Văn Tý Đại đội trưởng 102, chỉ huy một đơn vị CSĐC và CSĐB đang hành quân vùng Đồng Xuyên, Mỹ Xá, thuộc quận Quảng Điền, để khai một hầm bí mật của Việt cộng thì Đại úy Trần Văn Trinh, Trung tâm trưởng trung tâm Hành Quân Cảnh lực gọi tôi:

- Tango, Tango, ông nghe tôi rõ không?

- Tôi nghe anh rõ lắm, nói đi.

- Thăm quyền về gấp BCH, Thiếu tướng Tư lệnh (Thiếu tướng Trần Thanh Phong) gọi thăm quyền.

- Nhận rõ, nhưng ít nhất phải một giờ sau mới trở về được, xa lắm.

- Thăm quyền từ từ, tôi đã trình với Thiếu tướng Tư lệnh rồi.

Khoảng gần 12 giờ trưa, tôi có mặt tại BCH, và gọi điện thoại Thiếu tướng Tư lệnh ngay.

- Trình Thiếu tướng Tư lệnh, em Liên Thành, Chỉ huy trưởng Thừa Thiên-Huế đầu máy.

- Không có gì quan trọng đầu Liên Thành, Thiếu tướng muốn biết tình hình ngoài đó như thế nào rồi sau vụ tự thiêu, nội vụ ra sao? Tại sao không cứu ông ta?

Tôi trình bày từng chi tiết một với Thiếu tướng Tư lệnh và câu kết luận là:

- Trình Thiếu tướng, đây là quyết định và hành động đúng của BCH/CSQG Thừa Thiên-Huế. Nếu hôm qua em cho lực lượng can thiệp vào vụ tự thiêu này, có lẽ tình hình sẽ trầm trọng và khó giải quyết hơn.

- Thiếu tướng hiểu rõ, tình hình ngoài đó khó khăn lắm. Mọi chuyện em phải cẩn thận. Cần gì thì gọi cho Thiếu tướng ngay.

Khoảng gần một tháng sau, khi tình hình lắng dịu, tôi cho lệnh bắt giữ sáu tên sát nhân trong vụ Thích Chơn Thể tự thiêu...

Liên Thành